

Beste mensen,

Als bijlage bij de brief van het bestuur van Q-uestion inzake de samenstelling van het bestuur schrijf ik u deze laatste : **Van de Voorzitter**.

Met pijn in het hart draag ik mijn taken over aan mijn opvolger, Bert Brunninkhuis. Niet omdat Bert daarvoor niet geschikt zou zijn, integendeel. Maar ik voel toch het afscheid nemen van je " kindje". Het valt zwaar Q-uestion als bestuurder te gaan verlaten.

Toch is de stap nodig. In 2009 ben ik besmet geraakt; 3 maanden later in januari 2010 kreeg ik de diagnose Q-koorts. Ziekenhuisopname was noodzakelijk. Het herstel was moeizaam en het uitoefenen van mijn baan als lid van de centrale directie van een grote dienstverlener in het onderwijs werd nagenoeg onmogelijk.

Medio 2010 werd ik gevraagd voor het mede-oprichten van een stichting voor Q-koortspatiënten. Na enige tijd ontstond de vacature van voorzitter en ik werd gevraagd deze rol op mij te nemen. De week daarop werd het rapport Van Dijk gepresenteerd en stond ik met natte handen te verkondigen wat Q-uestion van de inhoud vond. En dat heb ik vervolgens 5 jaar volgehouden. De natte handen gingen er overigens vrij snel vanaf. De contacten begonnen op de automatische piloot te lopen en al werkende werd ik bedreven in de ins- en outs van Q-koorts en alles daaromheen.

Net voor de afgelopen zomervakantie heb ik mijn eigen balans opgemaakt en kwam tot de conclusie dat de automatische piloot niet goed meer functioneerde. Om maar in dezelfde metafoor te blijven : ik kreeg problemen met de vluchttijden.

In de zeer drukke baan die ik nu heb als onderwijsbestuurder begon ik me op momenten te storen aan de inbreuk die op mijn werkrooster werd gepleegd. Op dat moment dreig je in de cirkel naar beneden af te glijden op de motivatiethermometer en kun je nog maar één conclusie trekken : je uiterste houdbaarheidsdatum komt snel dichterbij. Het is tijd het roer over te geven.

Maar weinig mensen zijn rijk geworden aan Q-koorts. Ik ben er daar eentje van. Niet in Euro's overigens. Ik ben wel rijk geworden van de contacten. Contacten bijvoorbeeld met artsen, de politiek, promovendi en andere onderzoekers, de Commissaris van de Koning in Noord-Brabant, het RIVM, de Nationale Ombudsman en collega-patiëntenorganisaties. En de advocatuur niet te vergeten.

De grootste rijkdom echter heb ik gevonden in de contacten met u. Patiënten en hun naasten die hun vertrouwen aan het bestuur in zijn algemeenheid en aan mij in het bijzonder hebben gegeven. Die hun zorgen met mij hebben gedeeld. Hun waardering hebben laten blijken.

Deze waardering was voor mij de afgelopen 5 jaar mijn beloning. Het is aan mij om ú te danken voor de afgelopen jaren en niet andersom.

Dank mijnerzijds verder voor mijn collega-bestuurders en Zorgbelang Brabant. Ik ga geen namen noemen maar zij allen hebben mij onvoorwaardelijk gesteund en in staat gesteld

mijn werk naar behoren te kunnen uitvoeren. Dank ook aan de leden van de Raad van Advies die al 'klankbordend' van grotere invloed zijn geweest dan zij zelf denken. Dank aan de Kamerleden die altijd openstonden voor een goed gesprek en waar ik me altijd welkom voelde. Dank ook aan mevrouw Schippers die op geen enkele wijze aan mijn verzoeken om compensatie kon of wilde voldoen, maar wel altijd in gesprek wilde blijven.

En of het nu een goed gebruik is of niet, maar mijn grootste dank gaat uit naar mijn vrouw die mij vaak heeft moeten missen. Als ik chagrijnig geworden van de vermoeidheid thuiskwam, wist zij wat ik nodig had. Mijn kinderen snappen wat ik mankeer en houden rekening met me. Mijn kleinkinderen hebben geen weet van datgene wat ons heeft getroffen: Q-koorts. Ik hoop dat dat zo blijft.....

Het ga u allen goed.

Michel van den Berg